

Sista resan

Det var stöpp och belägg och seglatsen är
slut, det var bröstet som inte stod bi.
Man har slitit ombord sen den där man kom
ut och i hamn blev det mest fylleri.

Ja, det går väl så där med de flesta av oss,
som har givit oss havet i våld.
Bäst man sjunger och seglar och skrattar och slåss,
kommer döden – och så är man såld.

»Skulle ingen av er kunna be några ord?
Jag har sällan haft bruk för nån Gud.
Jag har levt som en hedning iland och ombord
och jag minns knappast tio Guds bud.»

»Men jag vill inte gärna bli slängd överbord,
till att ligga i tången och dyn.
Tag min hyra och köp mig en liten bit jord,
till en gravplats på körgårn i byn.»

»Men vad säger du, man! Har vi rundat Oessant?
Är vi verkligen komna så långt!
Jo, där ser ni att gubben är sjöman av rang,
och att havet är inte så vrångt.»

»För nu bär det mot norr! Jag får vila i jord,
och jag slipper begravas på sjön.
Ja, so long, då ni goda kamrater ombord!
Tack för mig boys, och tack för er bön.»

Det var månsken och klart när hon drejade bi,
det var lugnt fast Atlanten gick hög.
Och ombord var så tyst som på sjön det kan bli,
och en man sa: »Förlåt att jag ljög.»

Och kapten tog till boken och läste Guds ord,
medan kistan med flaggan gled ut:
»Sov i ro pojk, och dröm dig till hembygdens jord,»
mumla båtsman, och så var det slut.